

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 3227-07 כוודדי נ' מגדל חב' לביטוח בע"מ

בפני כב' השופטת עדנה יוסף-קוזין

תובע מיכאל מישל כוודדי

ע"י ב"כ עו"ד אריאל פרויליך ועו"ד ניסים פרחי

נגד

נתבעת מגדל חב' לביטוח בע"מ

ע"י עו"ד צחייק

פסק דין

א. מבוא

1. עניינה של התביעה פיצויים בגין נזקי גוף לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים"), אשר נגרמו לתובע בשתי תאונות דרכים.
2. ביום 25.01.06, בתחנת דלק במושב עוזה, שעה שהתובע נהג ברכב, משאית שנסעה אחורנית פגעה ברכב התובע והתובע נפגע.
3. ביום 21.05.06, שעה שהתובע נהג ברכבו ממחלף השבעה למורשה, רכב אחר פגע ברכבו חזיתית והתובע נפגע.
4. בשני המועדים, רכב התובע היה מבוטח בביטוח חובה אצל הנתבעת, מגדל חברה לביטוח בע"מ.
5. אין מחלוקת בין הצדדים ביחס לחבותה של הנתבעת.

ב. הנכות הרפואית

6. לתובע מונו מומחים רפואיים בתחומי אורתופדיה וא.א.ג. על פי חוות דעת המומחים, בתאונות נשוא התביעה נגרמו לתובע נכות בתחום האורתופדי בשיעור 9.75% ונכות בתחום א.א.ג. בשיעור 7.5%. כ"ה הנכות הרפואית המשוקללת 16.5%. להלן עיקרי חוות הדעת.

חוות דעת פרופ' משה סלעי, אורתופדיה

7. כאמור בחוות דעת פרופ' סלעי, בבדיקת התובע, נמצאה הגבלה קלה רק בחלק מתנועות עמוד שדרה צווארי ומותני. בעמוד שדרה צווארי נמצאה הגבלה קלה ביישור, הטיה ורוטציה לימין. הכפוף לחזה ולשמאל נמצאו תקינים. בעמוד שדרה מותני נמצאה הגבלה קלה ביישור והטיות. הכפוף מעבר לברכיים והרוטציות נמצאו תקינים.

8. פרופ' סלעי העריך את נכותו האורתופדית הצמיתה של התובע בגין שתי התאונות כדלקמן:
 א. 5% לפי סעיף 37(5)א לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956. (להלן: "תקנות הביטוח הלאומי"), עקב הגבלה קלה בחלק מתנועות עמוד שדרה צווארי, אותה יש ליחס לתאונה הראשונה.

ב. 5% לפי סעיף 37(7)א לתקנות הביטוח הלאומי, עקב הגבלה בחלק מתנועות עמוד שדרה מותני, אותה יש ליחס לתאונה השנייה.

9. פרופ' סלעי קבע כי התובע אינו צפוי להחמרה במצבו בעתיד, אין לו צורך בטיפולים רפואיים אורתופדיים ואין מגבלה לעבודתו.

10. בחוות דעתו וכן בתשובות לשאלות הבהרה אשר הועברו לו מטעם הנתבעת, פרופ' סלעי התייחס לתאונות קודמות של התובע מהשנים 1995 ו-1999. ביחס לתאונה משנת 1995, פרופ' סלעי אישר כי התובע התלונן על כאבי צוואר בגין תאונה זו וכי בסיכום טיפול ב-1996 צוינה הגבלה בחלק מתנועות הצוואר, מגבלה הדומה למגבלה שמצא פרופ' סלעי אצל התובע בבדיקתו. לדברי פרופ' סלעי, בהינתן כי לא נותרה, על פי הנתונים שבידיו, נכות בעקבות התאונה משנת 1995, ואין רישומים על סבל ממקור עמוד שדרה בשנים הסמוכות לתאונות נשוא התביעה (כמעט 10 שנים מאוחר יותר), יש להניח כי התובע נרפא לחלוטין ונכותו כיום היא תוצאת התאונות נשוא התביעה. ביחס לתאונה מ-12.02.99, ציין פרופ' סלעי כי מעבר לרישומי יום התאונה, הוא לא מצא רישומים על סבל מתמשך ממקור עמוד שדרה ולכן, אין בחומר הרפואי הנוסף שהועבר לו מטעם הנתבעת כדי לשנות ממסקנות חוות דעתו. (ר' מכתבי ב"כ הנתבעת מתאריכים 10.11.09 ו-28.02.12 ותשובות פרופ' סלעי מתאריכים 20.11.09 ו-03.03.12).

11. ב"כ הנתבעת טענו כי יש ליחס חלק מהנכות שקבע פרופ' סלעי לעברו של התובע בגין תאונות קודמות. לא ראיתי לקבל את הטענה. כמובא לעיל, המומחה פירט טעמיו לייחוס מלוא הנכות לתאונות נשוא התביעה ואלה מושתתים על התייעוד הרפואי אשר הונח בפניו.

המומחה גם לא זומן על ידי הנתבעת לחקירה על מסקנותיו. לאור האמור, אין עילה אשר מצדיקה להתערב בקביעתו של פרופ' סלעי.

חוות דעת פרופ' רפאל פיינמסר, א.א.ג.

12. פרופ' פיינמסר קבע בחוות דעתו כי התובע זכאי לנכות בשיעור 20% לפי סעיף 4ב'72- לתקנות הביטוח הלאומי בשל סחרחורת בעוצמה בינונית הנתמכת בבדיקות אובייקטיביות. לדברי המומחה, התובע עבר מספר רב של תאונות דרכים ובנוסף לתאונה מיום 21.05.06, אליה ייחס התובע את תלונותיו, קיימות בתיקו הרפואי עדויות לתלונות על כאבי גב וסחרחורת ולשלוש תאונות דרכים. המומחה קבע כי מאחר ובתיקו הרפואי של התובע יש עדות לתלונות סחרחורת וכאבי גב עוד טרם התאונה, יש לזקוף רק מחצית מאחוזי הנכות לחובת התאונה נשוא התביעה, דהיינו 10% נכות.

13. כמפורט להלן, פרופ' פיינמסר זומן מטעם התובע לחקירה על חוות דעתו. בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנתבעת, הוצגה לפרופ' פיינמסר בדיקה של התובע מספטמבר 2007, אשר לא הייתה בפניו בעת עריכת חוות הדעת. לאחר עיון בבדיקה זו, הגיע המומחה למסקנה כי יש מקום להפחתת שיעור הנכות של התובע. במכתב השלמה מיום 31.07.12 כתב המומחה כי בבדיקת ENG מספטמבר 2007 הודגמה חולשת מבוך ימין ובבדיקת VNG מ- 01.01.07 נמצאה בדיקה קלורית תקינה ובדיקה פוסטוגרפית פתולוגית. המומחה קבע כי לאור תלונות של סחרחורת בינונית עם פוסטוגרפיה פתולוגית, אולם בבדיקת VNG תקינה ו- ENG פתולוגי, נכותו של התובע מותאמת ל- 15% נכות ומחצית ממנה יש לייחס למצבו הרפואי בעבר. דהיינו, נכותו הרפואית של התובע בתחום א.א.ג., בגין התאונות נשוא התביעה, הינה בשיעור 7.5%.

14. עוד קודם לעדותו, במענה לשאלות הבהרה אשר נשלחו לו מטעם התובע, עמד המומחה על חוות דעתו לפיה, יש לייחס מחצית נכותו של התובע למצב רפואי קודם ומחצית, לתאונות נשוא התביעה. להלן תשובות המומחה לשאלות הבהרה של ב"כ התובע:

"בתיקו הרפואי של התובע עדות לתלונות סחרחורת עוד משנת 1995, אז עבר תאונת דרכים עם חבלת ראש. קשה לייחס את תלונות הסחרחורת מהן סובל היום לאחת התאונות באופן ייחודי ולכן מן הראוי לחלק את האחריות לנכות על כל התאונות בהן הייתה חבלת ראש ואשר יכולות באופן תיאורטי להיות הסיבה לנזק הווסטיבולרי ואשר לאחריהן עדות כתובה לתלונת סחרחורת...

נכון הוא כי חוסר תלונות סחרחורת בתיקו הרפואי בין שנת 2000 לשנת 2006 מחזקות את הקשר בין התאונות של 2006 לבין תלונותיו אולם אינני חושב כי ניתן לקבוע חלוקה מתמטית לנטל האחריות". (סעיפים 1 ו-4 לתשובות המומחה מיום 03.02.10 לשאלות הבהרה של ב"כ התובע מיום 13.01.10).

וכן:

"ל[תובע] היסטוריה של 3 תאונות דרכים, בשתיים מהן חבלת ראש שבאופן תיאורטי יכולות להיות גורם לתלונות סחרחורת (חבלה במסילות עצביות המחברות את עמוד השדרה עם מרכזים וסטיבולריים במוח). השאלה היא איך מחלקים את הנכות. לצערי, אין לכך תשובה מתמטית טובה. מכיוון ובגיליון הרפואי עדות לתלונות סחרחורת טרם התאונה האחרונה, חילקתי באופן שרירותי את החלוקה וקבעתי כי 50% עבור התאונות האחרות משנת 2006, שכן בשתי הזדמנויות קודם לכן מופיעות תלונות סחרחורת. אין לצערי כלי שיכול לכמת ולחלק באופן "נכון" את הנכות בין התאונות השונות". (תשובת המומחה מיום 19.01.12 למכתב ב"כ התובע מיום 13.12.11).

15. בחקירתו מסר פרופ' פיינמסר כי לתובע היו תלונות בתחום א.א.ג. עוד קודם לתלונותיו בגין התאונות נשוא התביעה. לדברי המומחה, התאונות הקודמות גרמו לנזק וגם התאונות נשוא התביעה גרמו לנזק. לדברי המומחה, לא ניתן לקבוע אם אחת מהתאונות בהן היה מעורב התובע, אחראית למצבו הרפואי במידה מרובה יותר מתאונה אחרת וכן לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי כי הנכות ממנה סובל התובע היא תוצאת התאונה האחרונה. (פרוט' עמ' 26 ש' 1-2, 18-19, 22-23. עמ' 29 ש' 17-19, ש' 32-33).

16. ב"כ התובע טען כי יש מקום להתערב בקביעת המומחה לעניין חלוקת הנכות ולייחס את מרבית הנכות לתאונות נשוא התביעה. לעניין זה ב"כ התובע גם הפנה לפסק הדין ב**ת"א (רמלה) 3474/05 קוטוק נ' מכבי**, 17.07.12. כמפורט להלן, דין הטענה להידחות.

17. המומחה קבע את שקבע לאחר שעיין במכלול התיעוד הרפואי המתייחס לתובע. לדברי המומחה, כאמור לעיל, לתובע היו תלונות בתחום א.א.ג. עוד קודם לתלונותיו בגין התאונות נשוא התביעה. המומחה גם קבע כי התאונות הקודמות, בהן היה מעורב התובע, גרמו לתובע נזק בפועל בתחום א.א.ג. לפיכך, ייחוס מחצית הנכות למצב רפואי קודם מבוססת על עובדות רפואיות ועל הערכה המבוססת על ידיעותיו של המומחה בתחום הרפואה, מומחיותו וניסיונו. בנסיבות אלה, אין עילה להתערבות בקביעת המומחה ביחס לייחוס מחצית הנכות למצב רפואי קודם. באשר לפסק הדין בעניין קוטוק, הנסיבות העובדתיות שם שונות מהנסיבות בתביעה דכאן. בעניין קוטוק, המומחה הרפואי סבר כי קיימת אפשרות לפיה אין קשר בין הנכות לבין אחת מהתאונות. לכן, נפסק כי לא הוכח במאזן ההסתברויות כי אותה תאונה גרמה לתובע לנכות. לעומת זאת, במקרה דנן, פרופ' פיינמסר קבע פוזיטיבית כי התאונות הקודמות, בהן היה מעורב התובע, גרמו לו נזק בתחום א.א.ג..

ג. עבודתו והשתכרותו של התובע

18. התובע, **יליד** 14.06.61, עוסק בעיצוב חלונות ראויה ועיצב חזותי. לדברי התובע, עיסוקו דורש עמידה על סולמות, התניידות ונהיגה מרובות בין חנויות, העברת משאות וביצוע פעולות הכרוכות במאמץ פיזי לאורך שעות עבודה מרובות. לדבריו, ההגבלה בתנועת הגב

והצוואר יחד עם התקפי הסחרחורות, מורידים את תפקודו בעבודה. (סעיף 12 לתצהיר התובע).

19. החל מ- 01.11.03, עת היה כבן 42, וכן במועד התאונות, התובע עבד בקונספט שיווק מוצרי אופנה (1995) בע"מ (להלן: "קונספט"). לדברי התובע, במועד התאונה הראשונה, השתכר בממוצע 18,090 ₪ ברוטו לחודש. בנוסף, קיבל רכב צמוד וטלפון סלולארי, וכן הופרשו לטובתו ע"י המעביד כספים לקופת גמל, בסך כולל של כ- 2,300 ₪ לחודש. לדברי התובע, הוא עבד 12-16 שעות ליום והשכר הגבוה שקיבל היה מבוסס על שעות עבודה מרובות. במאי 2007 פוטר מעבודתו בקונספט. (סעיפים 14 ו- 17 לתצהיר התובע).

20. לדברי התובע, בניסיונותיו למצוא עבודה כשכיר, פנה לחברות "הוניגמן", "רנואר", "המשביר לצרכן", "גריפ", "מנגו" ו"יופ", אולם בכל אותם מקומות, הדרישות היו לשעות עבודה מרובות, נהיגה ועבודה פיזית. לדבריו, משניסיונותיו למצוא עבודה כשכיר לא צלחו, בספטמבר 2008 הוא פתח עסק עצמאי לעיצוב חלונות ראוה ומיצוב. לדבריו, נעזר בעובד פרילנס נוסף אחד או יותר ברוב הפרויקטים, לצורך ביצוע החלק הפיזי של העבודה ובפרויקטים קטנים יותר, נעזר בעובדי החנויות בהן עיצב, לביצוע המטלות הפיזיות. לדבריו, בהתאם לכך, הוא נאלץ לתמחר את עבודתו בסכום נמוך יותר. לדבריו, בין יתר הפרויקטים בהם עבד כעצמאי, ביצע במשך מספר שנים עבודות רבות לקונספט וחברת בת שלה "בלו-בירד", דבר המעיד, לדבריו, על כך שהיו מרוצים מיכולותיו המקצועיות. (סעיף 15 לתצהיר התובע). שכר התובע כעצמאי הוא כמובא בטבלה להלן:

שנה	שכר שנתי (ברוטו)
2008	86,204 ₪
2009	104,314 ₪
2010	116,201 ₪
2011	33,471 ₪

יצוין כי בהתאם לשומה לשנת 2008, בנוסף להכנסתו מעסק בסך 86,204 ₪, התובע השתכר מבטוח לאומי סך של 17,032 ₪ וממשכורת 56,139 ₪. התובע טען כי בשנת 2008 הוא הרוויח מעבודתו סך של 142,343 ₪ (סעיף 19 לתצהירו), אולם הוא לא סיפק הסבר למקור הכנסתו הנ"ל בסך 56,139 ₪ ממשכורת.

21. בגין תקופת עבודתו כעצמאי, הוגש מטעם התובע תצהיר מר אסף דיי. לדברי מר דיי, הוא עבד עם התובע כשלוש שנים, משנת 2007 לערך ועד קיץ 2010, במספר פרויקטים עונתיים של עיצוב חלונות ראוה. לדבריו, מדובר בפרויקטים שבדרך כלל, ניתן לעשות אותם לבד. לדבריו, התובע לא היה מסוגל לבצע את העבודה הפיזית כמו לטפס על סולם כדי לתלות רקע, או להרים דברים כבדים (כמו בובות או דקורציה) לבדו, ולכן נעזר במר דיי לצורך כך באופן שוטף וצמוד, מתחילת הפרויקט ועד סופו. אורך פרויקט הוא כשבוע-שבועיים. לדברי מר דיי, כבר בתחילת העבודה, התובע הבהיר לו שעיקר עבודתו יתמקד בחלק הפיזי בגלל

מגבלות התובע בגב וסחרחורות. לדבריו, מאחר שהתובע שילם לו שכר, קטנה הכנסת התובע. לדברי מר דיי, הפרויקטים בהם עבד עם התובע הצריכו נסיעות מרובות בכל רחבי הארץ. לדבריו, בנסיעות הממושכות התובע נהג בעצמו תוך הפסקות מרובות ותוך שהוא סובל מן הישיבה הממושכת.

22. לדברי התובע, לאור ירידה דרסטית בהכנסותיו בשנת 2011, הבין שאינו יכול להמשיך בעסק עצמאי ובספטמבר 2011 החל לעבוד כשכיר בחברת שוקו ספורטווייר בע"מ (להלן: "שוקו ספורט"). לדבריו, עבודתו זו מתאפיינת בעיקר בעבודת מטה והרבה פחות עבודת שטח ומבחינתו, מדובר בתנאי עבודה המהווים פשרה ובגילו וניסיונו היה מצפה להרוויח כ- 25,000 ₪ ברוטו. לדבריו, בשל גילו המבוגר יחסית ומגבלותיו הפיזיות לא הייתה לו ברירה אלא לקבל עבודה זו. לדבריו, בשנת 2011 סיים לעבוד כעצמאי. (סעיפים 2-5, 7-9 לתצהיר התובע מיום 09.03.12)

23. בהתאם להסכם ההעסקה של התובע עם שוקו ספורט, החל מיום 01.03.12 שכרו החודשי הוא בסך 16,000 ₪ ברוטו, אליו מתווספים הפרשות המעביד בשיעור 12.5% לקרן השתלמות ולביטוח מנהלים, שווי רכב וטלפון נייד 3,080 ₪ וסך כל עלות השכר 21,080 ₪ ברוטו. שכר הנופל, לטענת התובע, בכ-600 ₪ משכרו עובר לתאונות. (סעיף 19 לסיכומי התובע).

פיטורי התובע מקונספט

24. לדברי התובע בתצהירו, לאחר התאונות, תפוקת השעות והאפקטיביות שלו ירדו משום שנאלץ להעדר מדי פעם לצורך טיפולים ובשל כאבים שתקפו אותו. לטענתו, במאי 2007 פוטר מעבודתו בעקבות הירידה בתפקודו. (סעיף 14 לתצהיר התובע).

25. טענת התובע הנ"ל, לפיה הוא פוטר מעבודתו עקב ירידה בתפקוד, נסתרה מהודעה שמסר במוסד לביטוח לאומי ביום 01.01.08. שם, כשנשאל מדוע פוטר, לא טען ולא אמר כי פוטר בשל ירידה בתפקוד או בגלל פגיעותיו בתאונות. לדבריו שם, פוטר בשל מערכת יחסים עכורה בינו לבין סמנכ"ל השיווק של קונספט. כך אמרתו בפני המוסד לביטוח לאומי:

"ש. מדוע פוטרתי?

ת. על רקע אישי לחלוטין ביני, לסמנכל השווק". (הודעת התובע מיום 01.01.08 במוסד לביטוח לאומי, עמ' 1 ש' 18-19).

26. כשנשאל בחקירה הנגדית לפשר הסתירה בין טענתו בתצהירו להודעתו במוסד לביטוח לאומי, התובע אמר כי אמרתו במוסד לביטוח לאומי הינה אמת. בחקירתו הנגדית טען כי הוא נפגע מהפיטורים באופן אישי. בכך ניסה לשוות לאמרתו במוסד לביטוח לאומי משמעות אחרת על מנת לקשור את טענתו בדבר ירידה בתפקוד לפיטוריו.

27. אמרתו של התובע בפני המוסד לביטוח לאומי ברורה ולפיה, הוא לא פוטר בשל ירידה בתפקוד אלא בשל מערכת יחסים לא תקינה בינו לבין סמנכ"ל השיווק. לנוכח הסתירה המהותית בין תצהיר התובע להודעתו במוסד לביטוח לאומי, טענת התובע בתצהירו ביחס לנסיבות פיטוריו, אינה מהימנה ויש חשש שהתובע העלה אותה על מנת ליצור יש מאין קשר סיבתי בין נכותו לבין פיטוריו. כבר מטעם זה דינה של טענתו זו של התובע להידחות. בנוסף לאמור, מדובר בעדות יחידה של בעל דין מעוניין אשר טעונה תימוכין וסיוע ולטענת התובע אין תימוכין וסיוע בראיות. במכתב הפיטורים אשר נמסר על ידי קונספט, אין כל אזכור לירידה בתפקוד של התובע. גם העובדה שקונספט המשיכו להעסיק את התובע לאחר התאונות (במשך כשנה וחצי אחרי התאונה הראשונה ובמשך כשנה אחרי התאונה השנייה), ללא כל פגיעה בשכרו, אינה תומכת בטענת התובע כי הוא לא תפקד בעבודתו כנדרש או כמצופה. נסיבה זו תומכת יותר באפשרות לפיה לאחר התאונות התובע תפקד בעבודתו כנדרש אלא שהוא פוטר, כדבריו במוסד לביטוח לאומי, מסיבה שאינה קשורה למצבו הגופני. התובע גם לא הביא כל ראיה או עדות אשר יכולה לתמוך בטענתו. למצער, אפוא, טענת התובע לקשר סיבתי בין מצבו הגופני לפיטוריו מקונספט, לא הוכחה במידת ההוכחה הנדרשת.

השתכרות התובע כעצמאי

28. לטענת התובע, הירידה בהכנסותיו בתקופה בה עבד כעצמאי, נובעת כולה ממצבו הגופני תוצאת התאונות נשוא התביעה. לא ניתן לקבל טענה זו. רמת הכנסות נמוכה בתחילת הפעלת עסק, נעוצה מטבע הדברים בחבלי הקמה ותפעול של עסק עצמאי. השנים 2009 ו-2010 הצביעו על מגמה של גידול בהכנסות. (86,204 ₪ ב-2008, 104,314 ₪ ב-2009, 116,201 ₪ ב-2010). בנוסף, הייתה זו התנסות ראשונה לתובע בניהול עסק עצמאי ולא ידוע אם לתובע היו יכולות וכישורים מתאימים לכך כגון היכולת לגייס לקוחות, ניהול העסק וכיו"ב. ירידה בהכנסות התובע יכלה לנבוע גם כתוצאה מהיותו של קונספט מקום עבודה ייחודי בו שולם שכר גבוה במיוחד. בעדותו התובע ראה להדגיש מספר פעמים כי בקונספט שולם לו שכר גבוה, דבר המצביע על שכר חריג. התובע לא הביא כל ראיה לרמות השכר הנהוגות במקצועו. לעניין זה יש לציין כי בעברו של התובע, קודם לעבודתו בקונספט, כ-20 שנות עבודה. התובע נמנע מלפרט מקומות תעסוקה ושכר קודם לעבודתו בקונספט כך שנמנעה האפשרות לבחון אם שכרו של התובע בקונספט היה שכר מקובל או יוצא דופן. התובע גם אמר בעדותו כי תחום האופנה (בו הוא עוסק), מאופיין בעליות ומורדות. (פרוט' עמ' 17 ש' 22-23). סיכומה של נקודה זו, ככל שמצבו הגופני של התובע השפיע על השתכרותו בתקופת עצמאותו, לכל היותר היה זה גורם אחד מניה גורמים שונים כמפורט לעיל ולכן אין לתלות את הירידה בשכר התובע במצבו הגופני.

ד. הנכות התפקודית

29. בתחום האורתופדי, לתובע הגבלה קלה רק בחלק מתנועות ע"ש צווארי ומותני. התובע לא צפוי בתחום זה להחמרה במצבו, אין לו צורך בטיפולים רפואיים אורתופדיים ואין בהגבלות הקלות הנ"ל משום מגבלה לעבודתו. באשר לתחום א.א.ג., פרופ' פיינמסר ציין כי הסחרחורת ממנה סובל התובע, מפריעה בניהול חיי יום יום תקינים ובמיוחד לאור עבודת התובע כמעצב חלונות ראווה, בה נדרש לטפס על סולמות.

30. בפועל, לאחר התאונות, התובע שב לעבודתו ללא היעדרות ועבד ברצף, משך כשנה וחצי לאחר התאונה הראשונה ומשך כשנה לאחר התאונה השנייה, עד מאי 2007, מועד בו פוטר מעבודתו בקונספט על רקע מערכת יחסים עכורה בינו לבין סמנכ"ל השיווק וללא קשר לתאונות או לנכות כתוצאה מהן. עבודת התובע בפועל, לאורך זמן לאחר התאונה, ללא כל ירידה בשכרו, מצביעה כי לנכותו של התובע לא הייתה השפעה על תפקודו בעבודתו.

31. לדברי התובע, בעוד שעיקר עבודתו בקונספט הייתה עבודת שטח הכרוכה במאמץ גופני, עיקר עבודתו בשוקו ספורט היא עבודת מטה שאינה כרוכה במאמץ גופני. כאשר תאר את עבודתו כמעצב חזותי, כאמור לעיל בסעיף 18, התובע טען כי עיסוקו דורש עמידה על סולמות, התניידות מרובה בין חנויות, העברת משאות וכו'. העובדה שהתובע עובד במקצועו בחברת שוקו ספורט, ללא עבודה פיזית וללא התניידות, מעלה תמיהה ביחס למהימנות תיאור עבודת התובע. מעבודתו בחברת שוקו ספורט ברור כי התובע יכול לעבוד במקצועו ללא מאמץ גופני אך בתיאור אופי העבודה, התובע לא פירט כי ניתן לעבוד במקצועו גם ללא מאמץ גופני. האמור מעורר חשש כי התובע סיפק תיאור מגמתי למקצועו, הדגיש צדדים פיזיים והסתיר צדדים של עבודת משרד ללא מאמץ גופני. לעניין זה יש ליתן משקל גם לעובדה שהגם שהתובע עובד במקצועו בעבודה שעיקרה עבודת מטה ולא עבודת שטח, שכרו החודשי, החל מ- 01.03.12 נופל, לטענת התובע עצמו, בכ-600 ₪ בלבד משכרו עובר לתאונות. (סעיף 19 לסיכומי התובע).

32. עוד יש ליתן משקל לעובדה שלתובע נכות רפואית נוספת בשיעור 7.5% בתחום א.א.ג., אשר אינה קשורה לתאונות נשוא התביעה.

33. בהתחשב במכלול השיקולים והנסיבות כמובא לעיל, אני רואה להעמיד את נכותו התפקודית של התובע בשיעור השווה למחצית הנכות הרפואית קרי: 8.25%.

ה. הפסדי שכר לעבר

34. התובע כמעט ולא נעדר מעבודתו אחרי שתי התאונות. אפילו נעדר מספר ימים, שכרו לא נגרע ושולם לו על ידי מעבידו במלואו. (ר' עדות התובע בפרוט' עמ' 12 ש' 11-12, 24-26. עמ' 13 ש' 2-3. הודעת התובע מיום 01.01.08 במוסד לביטוח לאומי, עמ' 3 ש' 13-16. עמ' 5 ש' 5-5

- 13). אי לכך, לא נגרמו לתובע הפסדי שכר בגין אי כושר זמני. כמו כן, עד לפיטוריו מקונספט, לתובע לא נגרמו כל הפסדי שכר.
35. ביחס לתקופה החל מאוגוסט 2007 (לאחר פיטורי התובע מקונספט) ועד למועד פסק הדין, כפי שפורט לעיל בהרחבה, ככל שמצבו הגופני של התובע השפיע על השתכרותו בתקופה הנ"ל, הרי שלצד גורם זה היו גורמים נוספים אשר השפיעו על השתכרותו של התובע מבלי קשר לתאונות נשוא התביעה. בכלל אלה העובדה שהתובע פוטר מעבודתו בקונספט מבלי קשר לתאונות נשוא התביעה; העובדה שלירידה בהכנסות התובע בגין פתיחת עסק עצמאי, סיבות אובייקטיביות כמפורט לעיל בסעיף 28, אשר אינן קשורות לנכות התובע עקב התאונות נשוא התביעה והאפשרות שהתובע השתכר בקונספט שכר חריג.
36. בהתחשב במכלול השיקולים והנסיבות, ייפסק לתובע בגין הפסד שכר לעבר לתקופה אוגוסט 2007 ועד למועד פסק הדין, פיצוי גלובלי בסך של 70,000₪, שהם כ- 30% מן הפיצוי בחישוב קונבנציונאלי לפי שכר התובע קודם לתאונות.

ו. הפסדי שכר לעתיד

37. שכרו החודשי הממוצע של התובע קודם לתאונות הוא בסך 21,419₪ (ר' תלוש שכר לחודש דצמבר 2005). לאחר ניכוי מס הכנסה בשיעור 25% ובצירוף הפרשי הצמדה למועד פסק הדין, שכר התובע קודם לתאונות הוא בסך 19,106₪. ההפסד החודשי, בהתאם לנכותו התפקודית של התובע, כאמור לעיל בסעיף 33, הוא בסך 1,576₪. עד הגיעו של התובע לגיל 67 נותרו 15 שנים וחודש ולפי מקדם היוון 145.84422, הפסד השתכרותו של התובע בעתיד (במעוגל) 230,000₪.

ז. הפסד פנסיה ותנאים סוציאליים

38. בגין הפסד פנסיה ותנאים סוציאליים לעתיד, התובע זכאי לפיצוי בסך 27,600₪. (12% מהפסדי שכרו לעתיד).

ח. עזרת צד ג'

39. יש לחייב את הנתבעת בעזרת צד ג' רק מקום בו הוכח כי קיים צורך בכך בשל מגבלה תפקודית. בהתחשב במהות והיקף נכותו של התובע, סביר שהוא מנוע מלבצע פעולות הדורשות מאמץ פיזי משמעותי. עם זאת, התובע אינו מנוע מלבצע רובן המכריע של הפעולות היומיומיות ועבודות הבית. כמו כן, התובע מתפקד באופן עצמאי והוא אינו זקוק לטיפול אישי או ליווי. לתובע רישיון נהיגה והוא לא מנוע מלנהוג.
40. התובע טען כי הוא נזקק לעזרת בני משפחתו בעבודות הבית אך איש מבני משפחתו לא מסר בפני בית המשפט עדות תומכת לעניין זה. התובע טען כי במשך כשנתיים העסיק עזרה בשכר

אך גם לעניין זה לא הוצגה כל ראיה למעט טענת התובע. לפיכך, לא הוצגו בפני בית המשפט ראיות ברורות בדבר מתן העזרה בפועל ובדבר עלות העזרה.

41. לאחר שקילת הנסיבות כאמור לעיל, בדרך אומדן אני רואה לפסוק לתובע בפריט הנזק של עזרת צד ג', לעבר ולעתיד, סכום של 15,000 ₪.

ט. הוצאות

42. בגין הוצאות רפואיות התובע הגיש קבלות על סך כ- 2,500 ₪, כולן מהשנים 2006-2007 הסמוכות לתאונות למעט קבלה אחת מ- 18.06.09. התובע לא הציג הוצאות לשנים שחלפו מאז. התובע לא הגיש כל קבלה עבור הוצאות נסיעה. כל אלה מצביעים כי לתובע לא צפויות הוצאות משמעותיות. לכך יש להוסיף את קביעתו של פרופ' סלעי כי אין לתובע צורך בטיפולים רפואיים אורתופדיים.

43. לאמור לעיל יש להוסיף כי על פי חוק בטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994, חברותו של התובע בקופת חולים מבטיחה לו קבלת שירותי בריאות שקובע החוק ללא צורך בתשלום כלשהו. בכלל זה זכאי התובע לשירותי הבריאות הכלולים בתוספת השנייה או בצו לפי סעיף 8(ז) לחוק ביטוח בריאות ממלכתי וחובת הנתבעת לפצות אינה חלה לגבי שירותי בריאות אלה. (ר' סעיף 2(ב)1) לחוק הפיצויים. ע"א 5557/95 ע"א 6881/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' אלחדד, פ"ד נא(2) 724.

44. אשר על האמור, ייפסק לתובע פיצוי גלובאלי בגין הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה לעבר ולעתיד בסך של 5,000 ₪.

י. נזק לא ממוני

45. עבור נזק לא ממוני, לפי 16.5% נכות רפואית ובניכוי גיל, זכאי התובע לפיצוי בסך 29,500 ₪.

יא. סיכום

46. התובע זכאי לפיצויים כדלקמן:

70,000 ₪	הפסד שכר בעבר
230,000 ₪	הפסד שכר בעתיד
27,600 ₪	הפסד פנסיה ותנאים סוציאליים
15,000 ₪	עזרת צד ג' (לעבר ולעתיד)
5,000 ₪	הוצאות (לעבר ולעתיד)
<u>29,500 ₪</u>	נזק לא ממוני
377,100 ₪	סה"כ

47. אשר על האמור, הנתבעת תשלם לתובע את הסכומים כדלקמן:
- א. פיצויים בסך 377,100 ₪.
 - ב. אגרת בית משפט, שכר מומחה בית המשפט בגין עדותו ושכר העד מטעם התובע, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד ההוצאה.
 - ג. שכר טרחת עורך דין בסך 57,357 ₪.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ג סיון תשע"ג, 22 מאי 2013, בהעדר הצדדים.